

From Text-to-Clay

Material Dialogues Between Ceramics and AI

Materiaaldialoog Tussen Keramiek en AI

Hosted by: Klokgebouw

Project Information (EN)

Learning to Work with Material Agency of Ceramics & AI

What can an ancient craft like ceramics teach us about artificial intelligence? For centuries, working with clay has taught practitioners a lesson in humility: you do not master it, you collaborate with its agency. Clay cracks, glazes run, and forms warp according to a logic of their own. We approach AI, however, with an opposing desire for control and predictability. We treat its inconsistencies as errors to be fixed, not as inherent material qualities to be understood. This project began with a question: what if we approached AI with the same wisdom we afford clay, embracing its unpredictability not as a flaw, but as a collaborator with a will of its own?

A Material Dialogue

To explore this interaction of two opposing materials, I created a dialogue between my past and a potential future. I trained an image generation model on a personal archive of my ceramic work, annotating each piece not with objective descriptions, but with emotions and memories. Prompting it with abstract phrases like "ceramic jealousy," the AI generated sculptures that, while visually convincing, had no concept of gravity or physics. Instead of correcting these impossible forms, I treated them as invitations to push the boundaries of my own craft. This circular process — from clay to data, and back again — produced sculptures that occupy a strange and beautiful space between the authentic and the artificial: artifacts of a negotiation between my own hands and the AI's weird logic.

Slow and Reflective AI as Creative Practice

This project uses the deliberate pace of ceramics as a counterpoint to the immediacy of generative AI, giving rise to what I term a "slow and reflective AI design practice." Here, the goal shifts from optimizing outputs to cultivating a process of craft. Each sculpture stands as evidence of a negotiation between computational logic and the material agency of clay. Ultimately, this work suggests that a meaningful relationship with AI may require less of the speed we currently demand, and more of the patience, acceptance, and material wisdom that crafts like ceramics have taught for centuries.

Projectinformatie (NL)

Werken met de materiële eigenheid van Keramiek & AI

Wat kan een eeuwenoude ambacht als keramiek ons leren over kunstmatige intelligentie (AI)? Eeuwenlang heeft het werken met klei keramisten een les in nederigheid bijgebracht: je beheerst het niet, je werkt samen met haar eigenheid. Klei barst, glazuren lopen uit en vormen vervormen volgens een eigen logica. AI daarentegen benaderen we met een tegengesteld verlangen naar controle en voorspelbaarheid. We behandelen de inconsistenties ervan als ongewenste fouten, niet als inherente materiële eigenschappen die begrepen moeten worden. Dit project begon met een vraag: wat als we AI zouden benaderen met dezelfde wijsheid die we klei toekennen, en die onvoorspelbaarheid niet zien als een gebrek, maar als een materiaaleigenschap?

Een materiaaldialoog

Om de interactie tussen deze tegengestelde materialen te verkennen, creëerde ik een dialoog tussen mijn eigen verleden en een mogelijke toekomst. Ik trainde een beeldgeneratiemodel met een persoonlijk archief van mijn keramisch werk, waarbij ik elk stuk niet annoteerde met objectieve beschrijvingen, maar met emoties en herinneringen. Door het model abstracte zinnen te geven zoals “keramische jaloezie”, genereerde de AI sculpturen die er visueel overtuigend uitzagen, maar geen enkel begrip hadden van zwaartekracht of fysica. In plaats van deze onmogelijke vormen te corrigeren, beschouwde ik ze als een uitnodiging om de grenzen van mijn eigen ambacht te verleggen. Dit circulaire proces — van klei naar data, en weer terug — leverde sculpturen op die een vreemde en mooie ruimte innemen tussen het authentieke en het kunstmatige: objecten van een onderhandeling tussen mijn eigen handen en de eigenaardige logica van AI.

Langzame en reflectieve AI als creatieve praktijk

Dit project gebruikt het bedachtzame tempo van keramiek als tegenwicht voor de snelheid van generatieve AI, en geeft zo aanleiding tot wat ik een “langzame en reflectieve AI-ontwerppraktijk” noem. Hier verschuift het doel van het optimaliseren van output naar het cultiveren van een ambachtelijk proces. Elke sculptuur staat als bewijs van een onderhandeling tussen computationele logica en de materiële eigenheid van klei. Uiteindelijk suggereert dit werk dat een betekenisvolle relatie met AI wellicht minder snelheid vereist dan we nu verlangen, en juist meer geduld, acceptatie en materiële wijsheid — kwaliteiten die ambachten als keramiek ons al eeuwenlang hebben geleerd.

Image List

Filename	Caption	Credit
dsc00858-large_1758899957.jpeg		
installationfrontal-medium_1761058783.jpeg		
ceramicdivorcefirst-large_1761058840.jpeg		

The images above are included in the ZIP under /images.